

Quyển sổ màu xanh da trời

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Ai cũng có một chuyện tình để nhớ”)

Hải loay hoay lật tung phòng. Cố không bỏ sót một góc ngách nào, để tìm cho ra quyển sổ mà Linh tặng. Dù quyển sổ không đắt tiền. Nhưng không hiểu sao lúc này, nó cảm thấy quyển sổ cần được nâng niu và giữ gìn. Chỉ cần nghĩ tới cảnh Linh vỗ vai nó hỏi han, hay đòi xem lại quyển sổ, là nó thấy lạnh cả sống lưng...và thấy thật có lỗi với cô bạn.

Nó có thể nói dối là đã cất cẩn thận và đã ghi vào trong đấy toàn những điều bí mật (thực ra là chưa ghi gì), nên không thể cho xem. Nhưng liệu như vậy cô bạn có chịu buông tha. (Nó thừa hiểu tính Linh mà!) Hơn nữa, nó cũng không quen nói dối. Dù có nói dối ai đi chăng nữa, nó cũng không thể tự lừa dối bản thân và Linh - một người bạn với nó rất đặc biệt...

Quyển sổ chỉ bé bằng lòng bàn tay. Hình vuông. Màu xanh da trời (Màu mà cả hai đứa đều thích. Đúng hơn, là nó thích, kể từ khi biết Linh thích màu đó). Linh tặng nó vào dịp sinh nhật nó tròn mười tám tuổi. Nhận được quyển sổ, nó hơi bất ngờ. Khác hẳn với phong cách của Linh, và khác hẳn với các món quà giá trị mà Linh đã từng tặng nó. Thế nên nó thấy quyển sổ rất đặc biệt. Đã thế, Linh còn rất cẩn thận dặn dò “Xem cho kĩ nhé. Luôn mang theo nữa đấy!”

Sự thật, là nó chả khi nào mang theo mình (dù nó luôn nghĩ quyển sổ rất đặc biệt). Nó thấy đấy là một việc làm dở hơi, chỉ phù hợp với mấy cô nàng, khi lúc nào cũng cầm quyển sổ và cái bút ghi ghi chép chép. Kể từ khi mang quyển sổ về nhà, lần đầu tiên nó động vào quyển sổ thì cũng là lần cuối cùng. Trang đầu tiên bao giờ cũng là những dòng quen thuộc: Name, subject, phone... “Phải ghi tất cả vào đây sao” - Nó chép miệng hỏi. Nhưng nó để trống. Trang thứ hai, là hình vẽ hai nhân vật hoạt hình ngộ nghĩnh mà vừa xem xong nó không thể không bật cười: “Đã tặng tớ, mà lại còn vẽ bậy vào đây”. Tất cả những gì nó nhớ về quyển sổ chỉ có thế. Và quyển sổ thất lạc từ đó.

Có nhiều lí do để nó không động vào quyển sổ. Lí do thứ nhất (lí do nguy

biện): là vì nó muốn giữ cho quyển sổ luôn sạch bóng và thật mới. Lí do thứ hai (không mấy liên quan): là vì nó không muốn xem kái hình vẽ khi mở quyển sổ ra (Linh vẽ hơi xấu). Lí do thứ ba (100% đúng với thực tế): là vì nó chả có gì để ghi vào quyển sổ... Từng đấy lí do là đủ, để quyển sổ không nằm trong Top “đồ vật được nó hay được sử dụng”. Nó quên. Và dường cũng chưa từng nghĩ đã có sự tồn tại của quyển sổ. Nếu không phải hôm vừa rồi Linh hỏi nó.

- Hải đã ghi hết quyển sổ chưa? - Linh cười - Chắc rồi đấy nhỉ. Quyển sổ bé tí, mà chữ Hải to đùng mà!

Nó nhìn Linh. Theo phản xạ tự nhiên, nó đưa tay gãi đầu và tỏ ra lúng túng. Lấy lại chút bình tĩnh còn sót lại trong người nó vào lúc đấy nó cười “khi”:

- Làm Linh thất vọng rồi. Tớ..tớ..chưa ghi gì hết!

- Ờ.. - Linh nháy mắt - Thế thì Hải về ghi đi, bữa nào cho tớ mượn nhé!

- Nhưng...

Linh đỏ mặt. Vì đề nghị có vẻ “vô duyên” của mình. Cô bạn quay đi. Bước vội. Mà chỉ kịp ngoảnh lại cười nhẹ “tớ bận tí việc! “

Nó đứng giữa sân trường, đây nắng và gió. Lòng thấy nhẹ hẫng khi Linh bỏ đi...

Đã hai tuần. Nó lật tung căn phòng, tìm đi tìm lại không biết bao nhiêu lần, mà quyển sổ vẫn không xuất đâu lộ diện. Cũng vì thế mà nó tìm cách tránh mặt Linh. Để Linh không thấy nó, không hỏi nó về quyển sổ. Nếu không may bị bắt tại trận, nó chỉ nói được vài câu cụt ngùn rồi lấy lí do tẩu thoát.

Tại quyển sổ mà nó phải tránh mặt Linh. Tại quyển sổ mà nó ít nói chuyện với Linh. Cũng tại quyển sổ mà nó mất ăn mất ngủ để tìm cho ra. Nó thấy chán ngán khi phải kiếm tìm. Nó thấy khó chịu khi phải lẩn tránh... Nhiều lúc nó thấy bế tắc rồi thấy mình suy nghĩ lộn xộn...

Nó rời mắt khỏi quyển sách, đứng dậy rồi ra khỏi lớp. Không may, nó lại đụng mặt Linh.

- Đi đâu đấy? - Linh hỏi.

- Tớ ra kia tí, chốc vào lớp nói chuyện sau nhé!

Nói xong, nó phi như bay mặc cho Linh có với tiếng gọi theo.

Ngày nào chưa tìm thấy quyển sổ, đồng nghĩa là ngày đó nó còn tránh mặt Linh. Tình bạn của hai đứa suốt mười một năm qua, giờ có thêm khoảng cách xa lạ. Nó không muốn che giấu. Nó muốn nói cho Linh tất cả. Nhưng vì chút e dè của bản thân và sợ Linh buồn nên nó lại thôi. Cứ như thế, khoảng cách của nó và Linh lại đượi nới rộng ra mỗi ngày.

Nó thấy nhớ giọng nói của Linh. Nó thấy nhớ nụ cười có chiếc răng khểnh. Nó nhớ cả lúc hai hay cãi nhau, mà người thua toàn là nó. Trong nó xuất hiện một cảm giác mơ hồ. Hình như nó đã...thích Linh.

Nó lững thững bước dưới sân trường, tìm cái ghế mà nó Linh hay ngồi. Nó ngồi xuống, đặt vai dựa vào thành ghế. Nó nhắm mắt. Kí ức từ đâu đó trở lại trong nó.

Năm mới về trường, cũng trên chiếc ghế này Linh và nó quen nhau. Hồi đó lớp nó chưa quen nhau nhiều lắm, thường thì đám con trai tụ tập riêng không chơi chung với đám con gái. Hôm đấy, đám con trai chơi đùa, trong lúc xô đẩy nhau, nó không may trượt chân ngã vào người Linh. Linh đang ngồi ghế đá, giật mình hét toáng lên, làm cả đám con trai bật cười... Rất tình cờ, như vậy thôi nhưng nó nhớ mãi. Lớp 11, lớp 12 thì nó cả Linh thường xuyên ngồi đây nói chuyện, uống nước... Cái ghế đá này, cái gốc cây xà cừ này đã chẳng còn xa lạ gì với hai đứa rồi.

Đang miên man, bất giác nó giật mình, bởi cái vỗ tay nhẹ của Tú. Nó thấy lạ, vì Tú và nó xưa nay chả mấy khi nói chuyện. Thế mà hôm nay, lại ra tận sân trường bắt chuyện với nó.

- Rõng tìm tìm có việc gì đấy! - Nó nói vui.

- Xuống căng-tin đi?

Nó trở mắt nhìn. Trong khi còn đang ngỡ ngàng với hành động kì lạ của Tú,

thì nó đã bị cậu bạn lôi đi. nó mừng rỡ, vì cũng đang khát nước. Nhưng cái quan trọng là nó sẽ kiếm được ít thông tin về Linh (người nó quan tâm nhất lúc này). Vì Tú là “hàng xóm” với Linh mà. Nó cười sượng.

Tối. Nó không có hứng để học bài. Vì vụ lúc sáng, nó chả “khai thác” được thông tin gì về Linh từ Tú. Cậu bạn “hàng xóm” với có vẻ dấu diếm và khá kín mồm kín miệng..Đứng trên ban công, nó nhìn xuống phố. Ánh đèn đủ màu rực rỡ. Người qua lại thật đông vui. Nhưng nó lại buồn. Dù chỉ một chút. Là vì nó nghĩ đến Linh...

Tít...Tít... Cái điện thoại đổ chuông. Có tin nhắn. Là của Tú. Cậu bạn mời nó đi uống nước. Nó lại tò mò. Dù không biết lí do, nhưng nó nhắn tin lại đồng ý: “OK”.

Cái quán Tú hẹn cách không xa nhà nó. Có vẻ người mời đã cố tình sắp xếp, để nó tiện đi lại. Là quán BĂNG LĂNG, cách nhà nó năm phút đạp xe. Vừa đặt chân vào, nó nhận ra quán khá vắng khách vì thế cũng không khó để nó tìm được chỗ Tú đang ngồi. Thấy nó, Tú vẫy tay. Nó ngồi “phịch” vào ghế, rồi gọi nước.

- Tú... - Nó định hỏi.

- Từ từ, đi đâu mà vội - Tú đáp lại, khi nó chưa nói hết câu.

Cả hai đều im lặng. Cho đến lúc nhân vật chính xuất hiện.

- Đến rồi!- Tú thốt lên.

- Ai cơ - Nó hỏi.

Không để Tú phải chờ. Nó đã kịp nhận ra người đó là ai. Sự xuất hiện Linh làm nó chết đứng. Nó định đứng dậy ra về, nhưng Tú vội ngăn lại

- Linh nhờ tao nói chuyện với mày. Nhưng sáng nay, t chưa kịp nói gì thì mày đã... Mày vẫn rất quan tâm đến Linh. Linh cũng thế. Thế thì tại sao lại phải tránh mặt nhau?”

-

- Thôi tao đi trước -Tú chau mày - Hai anh chị tự nhiên nhé!

Nó trở lại chỗ ngồi sau câu nói của của Tú. Đầu nó trống rỗng. Nó không biết phải nói gì với Linh vào lúc này. Hai đứa tránh mặt nhau cũng khá lâu rồi, nên nó cũng hơi ngại. Linh ngồi vào bàn. Đối diện thẳng với nó, làm Linh bối rối. Nhiều lần cô bạn định nói gì đó, nhưng lại thôi. Cho đến khi lấy đủ dũng cảm Linh mở lời trước:

- Sao Hải cứ tránh mặt Linh?

- Hải cũng không muốn thế. Nhưng... - Nó bỏ dở câu nói.

- Thế tại sao Hải lại làm vậy.

- Vì quyển sổ. Hải làm mất nó rồi. Sợ Linh hỏi nên...

Linh khẽ cười. Cô bạn mở túi, đặt lên bàn quyển sổ màu xanh da trời. Linh đẩy quyển sổ về phía nó.

- Sao Linh lại giữ nó?

- Hôm đến nhà Hải, Linh thấy nó ở góc nhà.

- Thế là Linh cầm luôn.

- Linh xin lỗi. Nhưng vì Linh muốn biết Hải đã trả lời câu hỏi của Linh thế nào? - Linh nhìn nó - Linh tưởng Hải đã biết Linh viết gì trong đó, nên ghét Linh. Nhưng Hải chưa đọc và cũng chưa viết gì cả. Linh tìm cách để trả lại. Vậy mà Hải cứ tránh mặt.

Sau câu nói dài của Linh, nó cầm quyển sổ lên và lật từng trang một. Nó ngỡ ngàng thấy dòng chữ ở trang cuối cùng quyển sổ “Linh thích Hải. Còn Hải? Sớm cho Linh câu trả lời nhé!”

Giờ thì nó đã hiểu tại sao Linh vẽ hình hai nhân vật hoạt hình. Bởi một người là nó. Một người là Linh. Nó thấy mình thật ngốc,khi giờ mới nhận ra điều đó.

Trước khi quyển sổ trở lại với nó. Nó phải trả lời câu hỏi của Linh. Nó đứng

dậy, ra quỳ mượn anh chủ quán một cây bút. Nó viết một dòng chữ ngắn gọn, nhưng với Linh như vậy là đủ: “Linh à, Hải cũng vậy!!!”

Nó đưa quyển sổ cho Linh xem. Và nó hứa với Linh là sẽ giữ quyển sổ thật cẩn thận...

P/S: Những gì giản dị và nhỏ bé, thường mang một ý nghĩa rất to lớn. Với Hải, quyển sổ màu xanh da trời cũng vậy.